

HET MOMENT VAN

BJÖRN BUS

OVER 2 MAANDEN START IN KERKRADE WEER HET WERELD MUZIEK CONOURS.

VOOR MIJN MOMENT KIJK IK TERUG OP DE FINALE VAN DE INTERNATIONALE DIRIGENTENWEDSTRIJD, WOENSDAGAVOND 15 JULI 2009. DE DAG DAT IK 29 JAAR WERD.

NA TWEEMAAL DE HALVE FINALE TE HEBBEN BEREIKT (WMC 2005, WENEN 2006) EN DE 2DE PLAATS TIJDENS DE EUROPESE DIRIGENTENWEDSTRIJD VAN DE EBBA IN GRONINGEN (2005) WAS DIT MIJN VIERDE WEDSTRIJD.

Dirigentenwedstrijden bieden jonge dirigenten een mogelijkheid om snel, effectief en professioneel te werken. Je krijgt de kans om je te profileren met goede, vaak professionele orkesten en je leert in korte tijd veel repertoire kennen.

Na de intensieve cursusweek voorafgaand aan de wedstrijd waarin ik samen met 8 collega's geselecteerd werd voor de halve finale, mochten we op maandag 13 juli naar Rotterdam om te repeteren met de Marinierskapel der Koninklijke Marine. Iedere kandidaat kreeg een half uur de tijd om te werken aan zijn/haar keuzewerk. Ik had gekozen voor Transitions van Henk Badings.

Het gevoel voorafgaand aan mijn podiumbeurt kan ik het beste vergelijken met een bezoek aan de tandarts (spanning in je onderbuik). Een van de beste beroepsharmonieorkesten van Nederland voor je en een internationaal panel van juryleden achter je, zittend aan een tafel.

Zeker niet de meest relaxte situatie om te dirigeren en veel tijd om te acclimatiseren had je niet. Immers, moest je in een half uur tijd alles laten zien wat je in huis had en zo snel als mogelijk anticiperen op de output van een orkest van zeer hoge kwaliteit.

Dat dit nu juist de momenten zijn waar je als beginnende dirigent het meeste van leert, ervaar je pas jaren later. Gelukkig verdwijnt het "tandarts-gevoel" op den duur, als je verder in je carrière steeds meer mogelijkheden krijgt om met beroepsorkesten te mogen werken.

Aan het eind van de middag werd bekend gemaakt welke kan-

didaten verder mochten naar de finale. Ik had het voorrecht om samen met een Spaanse en Duitse collega nog een dag met de Marinierskapel te mogen werken en woensdagavond in de Rodahal de finale te dirigeren.

Het gevoel wat op dat moment door je heen gaat is eigenlijk niet te beschrijven. Na het bereiken van de halve finale in 2005 was mijn doel immers om 4 jaar later wel die finale te behalen.

Ik weet nog goed dat we werden vervoerd van de repetitieruimte naar een hotel in Rotterdam en ik onderweg alleen maar getelefoneerd heb met twee van mijn belangrijkste leermeesters en coaches: Alex Schillings en Jan Cober.

De dinsdag werd gebruikt om nogmaals te repeteren aan het keuzewerk Transitions en het verplicht werk de Partita van Kees van Baaren.

Op woensdagavond was de Rodahal afgeladen vol en door loting werd bepaald dat ik als laatste mocht dirigeren. Tijdens de optredens van mijn Spaanse en Duitse collega's zat ik in een afgelegen kantooruimte van de Rodahal en probeerde mij te concentreren op mijn half uur.

Een combinatie van wijze woorden en laatste tips van docenten die door je hoofd spoken, sms'jes van collega's en vrienden die je succes wensen en wederom dat "tandarts-gevoel" hielden mij bezig.

Uiteindelijk was het moment daar en mocht ik het podium betreden. Wat er zich precies tijdens dat half uur heeft afgespeeld kan ik niet meer op detail terughalen. De ervaring en emotie van dat moment waren groot en ik heb er enorm van genoten!

Mijn optreden werd bekroond met het behalen van de Bronzen dirigeerstok. Teleurgesteld was ik uiteindelijk niet, mijn doel om de finale te bereiken was immers gelukt en het leermoment is van onschatbare waarde geweest.

Ik kan alle jonge collega's die zich professioneel met dit vak bezig willen houden dan ook aanraden om zo veel als mogelijk deel te nemen aan dirigentenwedstrijden. Niet alleen voor de ervaring maar zeker ook voor het moment!